Написав Наташа
Неділя, 15 лютого 2015, 13:26

1Кор.13

Коли я з світом вільно розмовляю
І знаю безліч людських мов,
І, навіть, мову ангельськую знаю.
Та, лиш, відсутня у мені любов,

Те все знання - то лиш пусте надбання,
Непотріб, що ношу я за собою.
Як мідь дзвінка усе моє те знання.
Ніщо не варте в світі без любові.

Коли пророчий дар в собі я маю,
І віру маю, що рушає навіть гори,
Всі таємниці всесвіту я знаю,
Та лиш не маю в серці я любові,

То я - ніщо, знання мої нікчемні,
Вони нікому користь не несуть.
І всі пророцтва - лиш слова даремні,
Бо без любові втрачена їх суть.

Коли своє добро роздам я людям
І без любові у вогонь за всіх піду
Мені пожитку жадного не буде,
Бо без любові я нічого не знайду.

Любов велика милосердствує, все зносить,
Свого не прагне і неправді не радіє.
За милості свої платні не просить,
Всим довготерпить і дарує всим надію.

Вона велика і така прекрасна,
Могутня у жертовності своїй.
Знання і мови зникнуть передчасно,
Любов же - вічна,світ стоїть на ній.

Де ж взяти цю любов? Щоб по дорогах
Її в серцях крізь всесвіт пронести?
Така любов є тільки лиш у Бога.
До Нього йди, у Нього попроси.